

Μάριος Καρακατσάνης

Τρόμος στους 4 τροχούς

Τρόμος στους 4 τροχούς

2014

Όλες οι αναμνήσεις του Τζέινσον πάντα στοιχειώνονταν από την μακάβρια σκιά της “συντροφιάς” μιας μαύρης παλιάς νεκροφόρας που είχε ο πατέρας του. Με αυτή τον πήγαινε σχολείο αντιμετωπίζοντας τον χλευασμό των συμμαθητών του, με αυτή τον μάθαινε να οδηγάει αντικρίζοντας τα τρομαγμένα βλέμματα των περαστικών, ακόμα και αυτή του έδωσε όταν του ζήτησε χρήματα να πάρει ένα δικό του αμάξι για να μπορεί να κυκλοφορεί με την κοπέλα του.

Δυστυχώς για αυτόν είχε την ατυχία να ανήκει σε μια οικογένεια που το επάγγελμα του νεκροθάφτη πήγαινε από πατέρα σε γιο. Έτσι ακριβώς μεγάλωσε και ο παππούς του τον πατέρα του, έτσι μεγάλωσε και ο πατέρας του τον ίδιο. Όλα αυτά είχαν ως απώτερο σκοπό να συνηθίζουν από μικροί την ιδέα του θανάτου, ώστε να τους γίνεται βίωμα και να συνεχίζουν το επάγγελμα απροβλημάτιστα δίχως να επηρεάζονται οι ίδιοι από αυτά που έβλεπαν. Και το επάγγελμα αυτό τους έκανε να βλέπουν πάρα πολλά που δύσκολα η καρδιά ενός καθημερινού ανθρώπου θα μπορούσε να αντέξει.

Ο δεκαεπτάχρονος Τζέινσον, όμως, ήταν εντελώς διαφορετικός. Όσο και αν είχε συνηθίσει το τρομακτικό θέαμα τόσο της νεκροφόρας, όσο και των νεκρών που μετέφερε μέσα στις κάσες, δεν μπόρεσε να εξοικειωθεί ποτέ με την θέα μικρών νεκρών παιδιών. Επειδή λόγο ηλικίας ταυτίζονταν με αυτά, φοβόταν μήπως κάποτε συνέβαινε κάτι και βρισκόταν κάποια στιγμή στην θέση αυτών των νεκρών παιδιών. Γι’ αυτό πάντα για τέτοιες περιπτώσεις ρώταγε τον πατέρα του

με εξαιρετικό ενδιαφέρον τί τους είχε συμβεί και έχασαν τόσο γρήγορα την ζωή τους.

-Αυτά γίνονται γιε μου όταν δεν προσέχεις και διασχίζεις έναν δρόμο! θυμόταν ότι του έλεγε τις περισσότερες φορές.

Και αμέσως μετά συμπλήρωνε:

-Από την άλλη όμως, από αυτά ζει η δική μας οικογένεια! κατέληγε χαμογελώντας τραβώντας με δύναμη έξω από το αμάξι την σορό του αδικοχαμένου παιδιού με σκοπό να την πάει μέσα, στο σπίτι του θανάτου όπως το έλεγε κρυφά ο Τζέινσον.

Ο οξύς ήχος του συρσίματος της σιδερένιας πλατφόρμας του αμαξιού καθώς τσουλούσε στα σκουριασμένα της ροδάκια, πάντα έκανε τον Τζέινσον να ανατριχιάζει. Μα δεν το έδειχνε ποτέ στον πατέρα του. Γιατί ήξερε πολύ καλά ότι αν τον καταλάβαινε, θα τον κατέβαζε ξανά στο υπόγειο του σπιτιού τους που περιποιούταν τα πτώματα πριν την ταφή τους και θα του έδειχνε με πολύ κυνικό τρόπο, ότι ο άνθρωπος δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μονάχα σάρκα, κόκκαλα και αίμα.

Πεθαίνοντας ο πατέρας του Τζέινσον, η τελευταία λέξη που του είχε πει ήταν *“Συνέχισε την κληρονομιά μας...”* και αμέσως μετά ξεψύχησε. Αφήνοντας τον γιο του να αναρωτιέται αν τελικά ο πατέρας του τον είχε αγαπήσει ποτέ ή τον είχε απλά ως συνεχιστή της *“κληρονομιάς”* του.

Βλέποντας να κλείνουν τα μάτια τού πατέρα του, ο Τζέινσον ένιωσε μέσα του κάτι να ξυπνά. Την ανάγκη να κάνει κάτι καλύτερο από αυτό που είχαν ξεκινήσει οι πρόγονοί του. Αντί να θάβει αδικοχαμένες ψυχές,

αποφάσισε να τις σώξει. Το πτώμα του πατέρα του θα ήταν το τελευταίο σώμα που θα δεχόταν μέσα του αυτό το καταραμένο αμάξι που τόσο πολύ πια μισούσε και δε φοβόταν πλέον να το πει.

Βέβαια εκτός από την μακάβρια “κληρονομιά”, ο πατέρας του Τζέινσον του είχε αφήσει και ένα μικρό μέρος από μια άλλη κληρονομιά πολύ πιο σημαντική. Ένα χρηματικό ποσό που θα το λάμβανε αμέσως μόλις πήγαινε είκοσι ενός ετών! Ήταν μέρος μια τεράστιας περιουσίας που είχε μαζέψει ο πατέρας του από τα χρόνια της δουλειάς του.

Περιμένοντας καρτερικά αυτά τα χρήματα, ο Τζέινσον έβαλε το αμάξι στο γκαράζ του σπιτιού τους και δεν είχε σκοπό να το βγάλει από εκεί μέσα αν δεν γινόταν πρώτα είκοσι ενός χρονών. Είχε μεγάλα σχέδια για αυτό, τα οποία όμως για να ξεκινήσουν έπρεπε πρώτα να έπαιρνε τα χρήματα στα χέρια του.

Ο καιρός όμως περνούσε γρήγορα, έτσι στα είκοστά πρώτα του γενέθλια, ο Τζέινσον ήταν πιο ευτυχισμένος από ποτέ. Δίχως να χάσει καθόλου άλλο χρόνο και μη ξεχνώντας ούτε στιγμή το όνειρο του, ξεκίνησε να ανακατασκευάζει την νεκροφόρα βάζοντας την με ένα έντονο χαρούμενο γαλάζιο χρώμα και τροποποιώντας την όσο μπορούσε ώστε να μην θυμίζει σε τίποτα πια το μακάβριο αμάξι των παιδικών του αναμνήσεων. Όμως το να κόψεις και να ράψεις ένα όχημα δίνοντας του διαφορετική μορφή, ήταν ένα σχέδιο πολύ δαπανηρό. Έτσι δεν άργησαν να του τελειώσουν τα χρήματα της κληρονομιάς του αφήνοντας το αμάξι ημιτελές. Ακόμα και έτσι όμως, το

κοίταζε και το καμάρωνε. Το φανταζόταν όπως θα το ήθελε να το δει τελειωμένο.

Το γαλάζιο του χρώμα όπως το ήθελε όταν με το καλό θα τελείωνε θα έδινε μια εντελώς διαφορετική αίσθηση, που δεν θα θύμιζε σε τίποτα το παλιό μουντό μαύρο χρώμα του. Το πίσω μέρος το είχε κόψει με σκοπό να το αντικαταστήσει με ένα άλλο κομμάτι από ένα παλιό τρακαρισμένο όχημα που είχε βρει και μόνο το μπροστινό του μέρος είχε καταστραφεί ολοσχερώς. Με την μετατροπή αυτή θα το έκανε πιο μικρό σε μέγεθος εξυπηρετώντας παράλληλα και τους σκοπούς που είχε στον νου του. Όλα τα τζάμια τα είχε ήδη αντικαταστήσει με καθρέπτες εκτός από το παρμπρίζ για να μπορεί να βλέπει, ενώ μπροστά στον προφυλακτήρα είχε κάνει την αρχή ώστε να μπορεί να δεχτεί ένα κρυφό σύστημα με ηχεία και μικρόφωνα για να μπορεί να μιλάει, αλλά και να ακούει μέσα από αυτό χωρίς όμως να μπορεί να τον βλέπει κανείς που θα στεκόταν έξω από το όχημα.

Όλα αυτά τα έκανε γιατί είχε βάλει σκοπό να μπει σε εφαρμογή το σχέδιο του. Να μετατρέψει αυτόν τον κουβαλητή αδικοχαμένων ψυχών, σε ένα όχημα που θα το πήγαινε σε όλα τα δημοτικά σχολεία της χώρας και θα μάθαινε στους μικρούς μαθητές πώς να διασχίζουν τους δρόμους, τα χρώματα των φαναριών, τα σήματα και ό,τι άλλο μπορούσε έτσι ώστε να μην χάνουν από απροσεξία τόσο άδικο στους δρόμους τις αθώες ζωές τους, ένα γεγονός από το οποίο η οικογένεια του έβγαζε χρήματα τόσα χρόνια.

Και όλα αυτά θα τα έκανε με ένα αμάξι που θα “μιλούσε” στα μικρά παιδιά περνώντας το μήνυμά του

πολύ πιο ευχάριστα και εύκολα απ' ό,τι με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, κάνοντας έτσι πραγματικότητα ένα παιδικό του όνειρο με αυτό το συγκεκριμένο αμάξι και όχι με ένα οποιοδήποτε άλλο. Θα του ερχόταν πολύ πιο οικονομικά αν αγόραζε ένα καινούργιο όχημα για αυτό τον σκοπό, αλλά δεν ήθελε! Αυτό το καταραμένο αμάξι όπως το έλεγε πια, θα “έδινε” πίσω όσες ζωές κουβάλησε μέσα του στα τόσα χρόνια που το λειτουργούσε ο πατέρας του, σώζοντας όσες περισσότερες ψυχές μπορούσε.

Ναι αυτό ήταν το όνειρο του.

Πεθαίνοντας και η μητέρα του, η τεράστια κληρονομιά των γονιών του πέρασε ολόκληρη πια στα χέρια του εικοσιπεντάχρονου Τζέινσον. Ήταν θέμα χρόνου πλέον να ολοκληρώσει το μεγαλεπήβολο σχέδιό του προσέχοντας μέχρι και την παραμικρή λεπτομέρεια.

Ξοδεύοντας δίχως κανέναν ενδοιασμό ένα μεγάλο ποσό από την κληρονομιά του, το αμάξι επιτέλους είχε τελειώσει. Ένα πανέμορφο αγνώριστο γαλάζιο αμάξι εμφανίστηκε μπροστά του, που, σε συνδυασμό με τους καθρέπτες που είχε για τζάμια, άστραφτε ολόκληρο! Μπροστά είχε ζωγραφισμένο επάνω στο καπό του με κόκκινο χρώμα δύο τεράστια χείλη που χαμογελούσαν, ενώ στα μπροστινά του φανάρια προεξείχαν λεπτές μαύρες πλαστικές λωρίδες που έδιναν την ψευδαισθηση ότι είχε βλεφαρίδες. Σε κάθε πόρτα δεξιά και αριστερά είχαν τοποθετήσει μεγάλα πλαστικά αυτιά, δίνοντας έτσι την εικόνα στα παιδιά που το έβλεπαν ότι μπορούσε να τα ακούει όταν του μιλούσαν. Στο πίσω μέρος του, όπου δεν είχε

μείνει ούτε το μισό απ' ό,τι είχε πριν, ήταν εγκαταστημένα τα μικρόφωνα και οι ενισχυτές όπου ελαφρώς στριμωγμένος ο Τζέινσον θα έδινε ζωή στο αμάξι.

Με δάκρυα στα μάτια το κοιτούσε όταν του παρέδωσαν στα χέρια τα κλειδιά του οι τεχνικοί που το είχαν αναλάβει, δίχως να μπορεί ακόμα να το πιστέψει. Το κοιτούσε αχόρταγα ξέροντας ότι με αυτό το παιδικό αμάξι θα δημιουργούσε μια νέα ιστορία στην οικογένεια του, η οποία δεν θα θύμιζε σε τίποτα αυτή που κάποιοι άλλοι είχαν ξεκινήσει. Και μάλιστα, όπως οι παππούδες του έτσι και αυτός, είχε σκοπό να συνεχίσει το δικό του έργο από πατέρα σε γιο. Θάβοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την μακάβρια μοίρα που περίμενε κάθε γιο αυτής της οικογένειας. Και συλλογιζόμενος αυτά, χαμογελώντας σκέφτηκε ότι αυτό θα ήταν το μόνο πράγμα που δεν θα δίσταζε ποτέ στην ζωή του να... ΘΑΨΕΙ.

-Τι πρέπει να κάνουμε όταν είναι να διασχίσουμε έναν μικρό δρόμο; ακούστηκε μια αντρική ηλεκτρονική φωνή ελαφρώς παιχνιδιάρικη.

-ΚΟΙΤΑΜΕ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ!!! φώναξαν ενθουσιασμένα δεκάδες μικρά παιδιά στην αυλή του σχολείου τους κοιτάζοντας εκστασιασμένα το “μαγικό” αμάξι που μιλούσε.

-Και **τι πρέπει** να κάνουμε όταν το φανάρι είναι κόκκινο; ρώτησε ξανά το αμάξι, αυτή την φορά με πιο σοβαρή φωνή.

-ΣΤΑΜΑΤΑΜΕ!!! φώναξαν ξανά με τον ίδιο ενθουσιασμό τα παιδιά.

-ΜΠΡΑΒΟ ΜΙΚΡΟΙ ΜΟΥ ΦΙΛΟΙ! τους απάντησε το αμάξι έχοντας στην φωνή του τον ίδιο ενθουσιασμό που είχαν και αυτά.

-Και τώρα μια δύσκολη ερώτηση! τους είπε δίνοντας λίγο πονηρό τόνο στην φωνή του αναβοσβήνοντας παιχνιδιάρικα τα φώτα του.

-**Τι πρέπει** να κάνουμε αν χρειαστεί να περάσουμε απέναντι από έναν μεγάλο δρόμο;

Ακολούθησαν λίγα λεπτά σιωπής. Τα παιδάκια κοιτούσαν το ένα το άλλο ελαφρώς απορημένα. Οι δάσκαλοί τους χαμογελώντας κοιτούσαν μια εκείνα και μια το αμάξι που τους μιλούσε. Ξαφνικά ένα παιδάκι κάνοντας ένα βήμα μπροστά πήρε τον λόγο...

-Ζητάμε από κάποιον μεγάλο να μας περάσει απέναντι αν δεν είναι οι γονείς μας εκεί... είπε κάπως διστακτικά.

-ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ! του απάντησε φωνάζοντας δυνατά γεμάτο ενθουσιασμό το αμάξι, αναβοσβήνοντας τα φώτα, αλλά και κορνάροντας δυνατά και χαρούμενα, κάνοντας όλα τα παιδιά στην αυλή να χοροπηδήσουν από την χαρά τους χτυπώντας παλαμάκια.

-Ελάτε τώρα παιδιά, είναι ώρα για το μάθημά σας! διέκοψε την χαρά τους μία από τις δασκάλες τους, απλώνοντας τα χέρια της διάπλατα με σκοπό να τα μαζέψει όλα κοντά της.

-Πείτε ένα μεγάλο **“ευχαριστώ”** στον φίλο μας! τους είπε κοιτάζοντάς τα.

-ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ!!! φώναξαν όλα μαζί καθώς έφευγαν έχοντας ακόμα τα κεφαλάκια τους στραμμένα προς το μέρος του αυτοκινήτου κοιτάζοντάς το.

Αφού βεβαιώθηκε ότι όλα τα παιδιά μπήκαν μέσα, ο Τζέινσον, ανοίγοντας την πόρτα του πορτμπαγκάζ, βγήκε έξω ευχαριστημένος με σκοπό να πάει μπροστά στη θέση του οδηγού ώστε να το πάρει και να φύγει.

-Είσαι πολύ καλός νέος Τζέινσον το ξέρεις; άκουσε να του μιλάει μια γυναικεία φωνή.

Ήταν η διευθύντρια του σχολείου, η οποία τον περίμενε για να τον ευχαριστήσει και εκείνη κατ' ιδίαν για το φιλόδοξο όσο και μη κερδοσκοπικό του έργο.

-Σας ευχαριστώ πάρα πολύ κυρία Έλμερ! της απάντησε με ειλικρινή ευχαρίστηση, αλλά και σεβασμό προς την ηλικία της ο Τζέινσον.

-Ξέρεις πάντα φοβόμουν για εσένα... του είπε κάπως διστακτικά δείχνοντας ότι ήθελε να του μιλήσει.

-Τι εννοείτε κυρία Έλμερ; την ρώτησε γεμάτος απορία.

-Να... Όλοι εδώ στην μικρή μας πόλη ξέρουν την ιστορία της οικογένειάς σου... ξεκίνησε να του λέει κοιτάζοντάς τον με θαυμασμό.

-Μα εσύ κατάφερες και ξέφυγες! Είσαι πολύ αξιοθαύμαστο αγόρι Τζέινσον!

Εκείνος αμίλητος με κατεβασμένο το κεφάλι άκουγε τα ενθαρρυντικά της λόγια, ως επιβράβευση για το έργο του.

-Μην παρεξηγηθώ αγόρι μου, δεν εννοώ ότι το επάγγελμα που διάλεξαν είναι κακό! Κανένα επάγγελμα δεν είναι ντροπή! Αλλά πρέπει να αποφασίζουμε μόνοι μας αυτό που θα κάνουμε και όχι να μας το επιβάλουν οι άλλοι... του είπε πιάνοντάς του το χέρι τρυφερά.

-Σας ευχαριστώ πάρα πολύ κυρία Έλμερ... Είναι σημαντικό να ξέρω ότι πήρα τελικά την σωστή απόφαση... της είπε έχοντας το παλιό και αθώο παιδικό του βλέμμα.

Κοιτάζοντάς τον με κατανόηση, η ηλικιωμένη διευθύντρια του σχολείου, τεντώνοντας το δεξί της χέρι σήκωσε ελαφρώς το κεφάλι του Τζέινσον κοιτάζοντάς τον στα μάτια.

-Την σωστή; Όχι Τζέινσον δεν πήρες την σωστή, πήρες την **καλύτερη** απόφαση που θα μπορούσες να είχες πάρει ποτέ στην ζωή σου! του απάντησε χαμογελώντας.

Ο Τζέινσον σφίγγοντάς την στην αγκαλιά του γεμάτος ευγνωμοσύνη, ένιωσε για πρώτη φορά στην ζωή του να τον νοιάζεται κάποιος άνθρωπος και μάλιστα το γεγονός ότι ήταν μία άγνωστη για αυτόν, του γέμιζε την ψυχή με πολύ περισσότερο κουράγιο για να συνεχίσει το έργο του. Είχε λάβει επιτέλους την αναγνώριση που ήθελε.

Αποχαιρετώντας την, μπήκε στο αμάξι του και μ' ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη έφυγε

κοιτάζοντας τον δρόμο το ίδιο προσεκτικά όπως και όταν είχε έρθει.

Οδηγώντας το νέο του αμάξι στους δρόμους της μικρής πόλης που ζούσε, ο Τζέινσον απολάμβανε τα βλέμματα των περαστικών που αυτή την φορά ήταν γεμάτα θαυμασμό και περιέργεια. Αυτό που απολάμβανε περισσότερο από όλα όμως ήταν το βλέμμα των παιδιών που το κοιτούσαν γεμάτα χαρά δείχνοντάς το στους γονείς τους ενθουσιασμένα. Είχε αρχίσει σιγά-σιγά να αντικαθιστά τις παλιές τραγικές του μνήμες με νέες πολύ καλύτερες.

Αυτό ήταν το έκτο σχολείο που είχε πάει από την ημέρα που πήρε το αμάξι στα χέρια του. Είχε σκοπό να επισκεφτεί όλα τα σχολεία της πόλης του και όταν με το καλό τα τελείωνε, που δεν ήταν και πολλά, θα συνέχιζε το έργο του εκτός πόλης. Και γιατί όχι και εκτός χώρας! Θα αφιέρωνε όλη του την ζωή σε αυτό που είχε ξεκινήσει. Λεφτά είχε πολλά ακόμα για να ζήσει άνετα, οπότε.. θα φρόντιζε να κάνει κάτι που θα τον θυμόντουσαν όλες οι επόμενες γενιές μετά από αυτόν. Τώρα το μόνο που έμενε ήταν να βρει και μια σύντροφο που θα ασπάζονταν το έργο του και θα ζούσαν μαζί ευτυχισμένοι με τα μελλοντικά παιδιά τους. Έτσι θα συνέχιζε τον νέο δρόμο που είχε χαράξει, γεμάτος ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον. Μα αυτό που δεν ήξερε ήταν ότι ο καλύτερος τρόπος για να κάνει κάποιος τα όνειρά του να βγουν αληθινά, είναι πρώτα απ' όλα να ξυπνήσει.

Εξαντλώντας όλα τα σχολεία της κομμόπολης του ο Τζέινσον, βλέποντας την αγάπη, αλλά και την ανταπόκριση που λάμβανε, όχι μόνο από τα παιδιά, αλλά και από τους γονείς τους, αποφάσισε να παρατείνει για λίγο ακόμη την διαμονή του. Ξεκινώντας πάλι από την αρχή, πήγαινε σχεδόν κάθε μέρα σε όλα τα σχολεία δυναμώνοντας έτσι ακόμα περισσότερο τον δεσμό του με τα παιδιά. Ο οποίος ήταν τόσο μεγάλος, που πολλές φορές τα έβλεπε να παίζουν στους δρόμους μιμούμενα την ηλεκτρονική του φωνή κάνοντας ερωτήσεις στους φίλους τους.

Μέχρι που έφτασε και η ώρα της αναγνώρισης του από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Βγάζοντας το αμάξι του στην τηλεόραση, ένας δημοσιογράφος χαμογελώντας έκανε διάφορες ερωτήσεις στο αμάξι και εκείνο του απαντούσε με το χαρακτηριστικό γνώριμο και διδακτικό του στυλ, ξέροντας ο Τζέινσον που κρυβόταν μέσα σε αυτό, ότι πλέον είχε γίνει είδωλο για όλα τα μικρά παιδιά της πόλης του.

Μετά από αυτή την προβολή πολύ γρήγορα άρχισαν να ζητάνε τον Τζέινσον και το αμάξι του και οι γύρω πόλης με σκοπό να παρουσιαστεί και στα δικά τους σχολεία. Το επόμενο στάδιο της αναγνώρισης του ήταν να του ζητάνε τα δικαιώματα όχι μόνο να γίνει

καρτούν στα παιδικά κανάλια, αλλά να κυκλοφορήσουν αυτοκόλλητα και λούτρινα κουκλάκια με την μορφή του αμαξιού του. Τα οποία μόλις τα πατούσες σε ένα ειδικό σημείο άρχισαν και έκαναν ερωτήσεις, έχοντας ηχογραφημένη την δική του φωνή.

Απολαμβάνοντας το όλο αυτό, ο Τζέινσον παραδόθηκε για λίγο στην ανθρώπινη αδυναμία της ματαιοδοξίας. Εξ άλλου εκτός τού ότι θα τελείωναν κάποτε τα λεφτά του και δε θα μπορούσε να ζήσει άλλο δίχως να δουλέψει, παρατώντας αναγκαστικά το έργο του, θεώρησε ότι με αυτή την δημοσιότητα θα έδινε μια διαχρονικότητα σε αυτό που έκανε με αποτέλεσμα ο τελικός αποδέκτης που ήταν πάντα τα παιδιά, να μην ξεχνούσαν ποτέ αυτά που τους μάθαινε. Έτσι παραχωρούσε όλα τα δικαιώματα που του ζητούσαν, αναπληρώνοντας και με το παραπάνω όχι μόνο τα χρήματα που είχε ξοδέψει για να φτιάξει το αμάξι, αλλά και όλα όσα είχε χαλάσει από εκείνο το σημείο και μετά για να επιβιώνει.

Όσοπο πάντα ζητούσε ως μοναδικό όρο, να μην έβγαζαν ποτέ το δικό του πρόσωπο στην δημοσιότητα, αλλά και τον ρόλο που είχε μέσα στο αμάξι, αφού τα παιδιά έπρεπε να πιστέψουν ότι το αυτοκίνητο που τόσο πολύ αγαπούσαν, όντως υπήρχε.

Έτσι ξεκίνησε να ταξιδεύει από πόλη σε πόλη, απολαμβάνοντας την αποδοχή, αλλά και την αναγνώριση όπου και αν πήγαινε. Μέχρι που έφτασε επιτέλους και στον τελευταίο του σταθμό, μια κωμόπολη λίγο πιο έξω από την γενέτειρά του. Ήταν μια μικρή και ήσυχη πόλη, η οποία φημιζόταν όμως για τα άσχημα ατυχήματά της, μιας και τα παιδιά εκεί

έπρεπε να διανύσουν μεγάλες αποστάσεις για να πάνε από το σπίτι στο σχολείο και δεν είχαν οι γονείς όλων των παιδιών αυτοκίνητα για να τα μεταφέρουν. Έτσι κάποια από αυτά γυρνούσαν μόνα τους σπίτι κάτι που έπρεπε να τα κάνει ιδιαίτερος προσεκτικά. Για αυτά τα παιδιά είχε κληθεί ο Τζέινσον να δώσει τις πολύτιμες συμβουλές του.

Αρχίζοντας να νυχτώνει, κουρασμένος αφάνταστα αφού έπρεπε σε μια μέρα να προλάβει τρία διαφορετικά σχολεία της πόλης αυτής, γυρνούσε οδηγώντας στο ξενοδοχείο του. Με τα μάτια του να μισοκλείουν από την κούραση, έβλεπε τα αχνά φώτα του δρόμου, μιας και δεν είχε νυχτώσει ακόμα εντελώς, να τον οδηγούν από μόνα τους στην φαινομενικά απέραντη ευθεία της διαδρομής του. Όταν ξαφνικά νόμισε ότι είδε μια μικρή σκιά να στέκετε μες στην μέση του δρόμου. Ξυπνώντας απότομα και νιώθοντας την καρδιά του να πάει να σπάσει, πάτησε το φρένο του αμαξιού τέρμα κάνοντας έναν απότομο ελιγμό θέλοντας να αποφύγει αυτό που είχε δει. Με τα λάστιχα να στριγγλίζουν στον τραχύ δρόμο, ο Τζέινσον προσπαθούσε απεγνωσμένα να επαναφέρει το αμάξι του στην ευθεία κάνοντας απότομες μανούβρες δεξιά και αριστερά. Φτάνοντας σε μια απότομη στροφή του δρόμου, και την ώρα που το αμάξι βρισκόταν ακόμα εκτός ελέγχου, ο Τζέινσον είδε έντρομος δύο μικρά παιδιά να στέκονται στην άκρη του όπως ακριβώς τα είχε μάθει εκείνος νωρίτερα. Ήταν μαθητές από την πρώτη του επίσκεψη σε ένα από τα σχολεία της πόλης αυτής, οι οποίοι επέστρεφαν σπίτι τους.

Έχοντας χάσει κάθε έλεγχο του αυτοκινήτου, είδε τα παιδιά πανικοβλημένα να αγκαλιάζει το ένα το άλλο μένοντας παγωμένα κυριολεκτικά στις θέσεις τους. Κάνοντας τους νόημα να φύγουν γρήγορα από την μέση, εκείνα τον κοιτούσαν με τον τρόπο ζωγραφισμένο στα μάτια τους, δίχως μετακινούνται. Μέχρι που είδε να συμβαίνει το αναπόφευκτο. Παρασέρνοντάς τα μαζί του στην ξέφρενη πορεία που ακολουθούσε, στην αρχή άκουσε δύο δυνατές στριγκλιές, αμέσως μετά ένωσε έναν δυνατό γδούπο ακριβώς από κάτω του και ύστερα η απόλυτη σιωπή. Σταματώντας επιτέλους το αμάξι λίγα μέτρα πιο πέρα, ο Τζέινσον τρέμοντας ολόκληρος κοίταξε αμήχανα τον δεξί εξωτερικό καθρέπτη του αυτοκινήτου για να αντικρίσει λουσμένος στον ιδρώτα μια τεράστια γραμμή από αίματα και σκόρπια μέλη σε όλο τον δρόμο. Οι μικρές πάνινες σχολικές τσάντες που κρατούσαν, είχαν σκορπιστεί και αυτές σε όλη την ασφαλτο με τα βιβλία και τα τετράδια τους να τα παρασέρνει ακόμα ο άγριος αέρας που είχε δημιουργήσει το αυτοκίνητο.

Νιώθοντας την γη να χάνετε κάτω από τα πόδια του, ο Τζέινσον δεν ήξερε τι να κάνει, τι να σκεφτεί. Πως μπόρεσε να επιτρέψει στον εαυτό του να φανεί τόσο θανάσιμα απρόσεκτος; Αυτός που τόσο καιρό μάθαινε στα παιδιά πόσο πολύ προσεκτικά έπρεπε να ήταν, τώρα ξεχνώντας ο ίδιος τους κανόνες του, άφησε τον εαυτό του να οδηγήσει αδιαφορώντας για το πόσο πολύ κουρασμένος ένοιωθε. Και τότε του ήρθε μια ακόμα πιο τρομακτική ιδέα. Για αυτό δεν κινήθηκαν καθόλου τα παιδιά από τις θέσεις τους! Γιατί

ακολουθούσαν τις συμβουλές του αμαξιού που ουσιαστικά αυτός τους είχε δώσει λίγες ώρες πριν! Κάνοντάς τους κάτι σαν πλύση εγκεφάλου, περνώντας τους για τα καλά την ιδέα για το πόσο επικίνδυνα ήταν να βγαίνουν στον δρόμο απρόσεκτα, τα κράτησε ουσιαστικά εγκλωβισμένα στην θέση τους μη ξέροντας που τελικά έπρεπε να πάνε. Και όλα έγιναν τόσο πολύ γρήγορα που δεν πρόλαβε να επικρατήσει καμιά λογική.

Άρα τα συγκεκριμένα παιδιά τα σκότωσε δύο φορές. Μία με την συμβουλή που τους έδωσε να μην διασχίζουν τον δρόμο ό,τι και αν γίνει και άλλη μία που τα πάτησε βλέποντας τα να στέκονται εκεί που ο ίδιος τους είχε πει να κάθονται! Στην άκρη του δρόμου.

Βγαίνοντας από το αμάξι, κοίταξε σα χαμένος τον χαμό που είχε προκαλέσει γύρω του. Και τότε ξύπνησε εντελώς απρόσμενα μέσα του η εκπαίδευση του πατέρα του. Αντικρίζοντας με μια αφύσικη ψυχρότητα τα άψυχα διαμελισμένα κορμιά, γύρισε ξανά στο αμάξι του και βγάζοντας ένα πανί που είχε πάντα μαζί του, άρχισε να καθαρίζει τα αίματα από τον προφυλακτήρα του αμαξιού. Έπρεπε να φύγει γρήγορα από εκεί πριν ερχόταν κάποιος και τον έπιανε επ' αυτοφώρω. Ήταν ένα τραγικό ατύχημα, αλλά δεν έπρεπε να αφήσει να του καταστρέψει όχι μόνο την ζωή, αλλά και όλο το έργο που είχε ξεκινήσει με τόσο κόπο. Αν το μάθαιναν τα κανάλια αυτό, θα ξεχνούσαν ότι είχε προσφέρει τόσο καιρό και θα είχαν να λένε μόνο για αυτό το περιστατικό! Ήξερε ότι οι δημοσιογράφοι διψούσαν για κάτι τέτοια θέματα.

**“Το αμάξι που όλοι αγαπήσαμε
ενεπλάκη σε θανατηφόρο ατύχημα
σκορπίζοντας τον θάνατο
σε δύο αθώα παιδιά...”**

Αυτοί θα ήταν οι τίτλοι όλων των εφημερίδων παντού. Και σύντομα μέσα από έρευνες που θα έκαναν και με τον κόσμο που θα μιλούσαν θα μάθαιναν και την αληθινή ταυτότητα του αμαξιού που είχε στην κατοχή του.

**“Νεκροφόρα ήταν το αμάξι που άγγιζαν τα παιδιά
μας
και που βάζαμε στα σχολεία μας...”**

Όλες αυτές οι σκέψεις σφυροκοπούσαν το κεφάλι του σαν τεράστια σφυριά κομματιάζοντας του κάθε όνειρο για ένα μέλλον που τόσο δύσκολα προσπάθησε για να κτίσει. Για αυτό τον λόγο αφού καθάρισε όσο πιο καλά μπορούσε το αμάξι, έφυγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε από το σημείο του ατυχήματος.

Πηγαίνοντας στο μοτέλ που έμενε και εκμεταλλευόμενος το σκοτάδι που είχε πια απλωθεί παντού, πήρε μια μεγάλη πετσέτα και αφού την μούσκεψε καθάρισε το αμάξι του ακόμα καλύτερα, εξαφανίζοντας ότι στοιχείο υπήρχε επάνω του που θα μπορούσε να τον ταυτοποιήσει με το τραγικό αυτό συμβάν. Αφού στερέωσε λίγο πρόχειρα τον προφυλακτήρα που είχε κρεμάσει, είδε έντρομος μερικά βουλιάγματα στο καπό τα οποία δεν γινόταν να τα φτιάξει δίχως εργαλεία. Μπαίνοντας ξανά μέσα στο μοτέλ, άρχισε να ετοιμάζει τα πράγματα του κυριευμένος πια από πανικό.

Μην αντέχοντας την άγρια μπόρα που σίγουρα θα ξεσπούσε, την επόμενη μέρα κιόλας θα έπαιρνε τις λιγοστές του αποσκευές και θα έφευγε. Ούτες η άλλος θα το έκανε, αφού τον περίμεναν πως και πως να γυρίσει πίσω στην γενέτειρα του οι μικροί του φίλοι που ζητούσαν με λαχτάρα να δουν ξανά το “μαγικό” του αμάξι στην πόλη που εμφανίστηκε για πρώτη φορά.

Ακολουθώντας την διαδρομή του γυρισμού, συνάντησε μπροστά του ένα μπλόκο από δύο περιπολικά και μια μικρή ουρά αμαξιών. Με τον πανικό να τον κυριεύει ξανά, είδε δύο αστυφύλακες να ψάχνουν τα αμάξια που ήταν στην σειρά ενδελεχώς. Πίστεψε ότι πλέον είχε έρθει το τέλος του. Σίγουρα οι αστυνομικοί θα έβλεπαν τα βουλιάγματα στο μπροστινό μέρος του αμαξιού και ύστερα θα ήταν θέμα χρόνου για να αποκαλυφθεί η αλήθεια. Φτάνοντας η σειρά του να περάσει από τον έλεγχο, οι αστυνομικοί αμέσως μόλις τον είδαν χαμογελώντας πήγαν προς το μέρος του αδιαφορώντας εντελώς να κάνουν την δουλειά τους.

-Μακάρι να σας είχαμε λίγο νωρίτερα κύριε Τζέινσον... του είπε ο ένας από αυτούς, ενώ ο άλλο έλεγε την κίνηση πίσω τους.

-Γιατί το λέτε αυτό κύριε αστυφύλακα; ρώτησε ο Τζέινσον προσπαθώντας να χαλιναγωγήσει την τρεμάμενη φωνή του.

-Έγινε ένα τραγικό ατύχημα χτες μετά το απόγευμα με θύματα δύο μικρά παιδιά... και τώρα ερευνούμε όλα τα αμάξια που φεύγουν από την πόλη μήπως και εντοπίσουμε τον ασυνείδητο οδηγό που τα

εγκατέλειψε, του είπε ο αστυνομικός κουνώντας το κεφάλι του με απογοήτευση.

-Ξέρετε... αν τα πήγαινε αμέσως στο νοσοκομείο μας μπορεί και να ζούσαν τώρα... συνέχισε να του λέει χαμηλόφωνα ο αστυνομικός σκύβοντας προς το μέρος του ακουμπώντας και τα δυο του χέρια στην πόρτα του αυτοκινήτου.

-Ορίστε; αναφώνησε ξαφνιασμένος ο Τζέινσον.

-Ναι...Υπέφεραν πολύ μέχρι να πεθάνουν τα κακόμοιρα... Δεν είχαν ακαριαίο θάνατο... κατέληξε να του λέει κάνοντας τον έκπληκτο συνομιλητή του να τρέμει ολόκληρος με αυτό που άκουσε.

Λιγομίλητος όλη αυτή την ώρα, ο Τζέινσον τον άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο. Δεν ήξερε τι να πει. Ακούγοντας όμως τα τελευταία λόγια του αστυνομικού η καρδιά του σπάραξε. Τόσο φρικτός ήταν λοιπόν σαν άνθρωπος; Άφησε δύο παιδιά να ψυχορραγούν στην ασφαλτο; Από την άλλη όμως δεν μπορούσε να το ξέρει, ήταν τόσο σφοδρή η σύγκρουση που πίστευε ότι τα είχε σκοτώσει ακαριαία, ειδικά όταν ένιωσε να περνά από πάνω τους.

-Μακάρι να ήταν όλοι τόσο προσεκτικοί όπως εσείς κύριε Τζέινσον! άκουσε να του λέει ξανά διακόπτοντας τις σκέψεις του ο αστυνομικός.

-Επειδή βλέπω όμως ότι σας τάραξα, δε θα σας ζαλίσω άλλο με τα δικά μας, πηγαίνετε στην δουλειά σας! Και συνεχίστε το υπέροχο έργο που κάνετε... του είπε καθώς σηκώνονταν και πάλι όρθιος κάνοντας του νόημα για να φύγει.

-Σας εύχομαι να τον βρείτε... του είπε με σφιγμένα χείλι καθώς τους αποχαιρετούσε.

Και παρόλο που το ένιωσε να ακούγετε λίγο ειρωνικά, ωστόσο δεν το είπε από ειρωνεία. Ένωσε τόσες πολλές τύψεις, που κατά βάθος μέσα του ήθελε να τον πιάσουν, απλά ήταν πολύ δειλός για να παραδοθεί από μόνος του. Και με αυτές τις σκέψεις συνέχισε το ταξίδι του, με προορισμό την πόλη που γεννήθηκε. Εκεί τον περίμεναν οι μικροί του φίλοι λαχταρώντας να ακούσουν ξανά την ηλεκτρονική του φωνή, μα δεν θα τους ευχαριστούμε ακόμα. Εκτός ότι έπρεπε να επισκευάσει το αμάξι, είχε ανάγκη και να ξεκουραστεί. Να βάλει της σκέψεις του σε μια τάξη, να μάθει πως θα μπορούσε να ζει από εδώ και πέρα με την ιδέα ότι σκότωσε δυο αθώα παιδιά. Και μόνο στο σπίτι του θανάτου μπορούσε να αναλογιστή τον... θάνατο.

Έχοντας χάσει κάθε όρεξη για να συνεχίσει αυτό που ξεκίνησε, αφού επισκεύασε το αμάξι, το έκλεισε και πάλι στο γκαράζ όπου το είχε τόσα χρόνια πριν το φτιάξει. Παρ' όλο που τα παιδιά τον ζητούσαν, εκείνος έλεγε τόσο στους γονείς όσο και στους καθηγητές που

τον προσέγγιζαν κάνοντας του συνέχεια προσκλήσεις, ότι μετά από το μεγάλο ταξίδι που έκανε είχε ανάγκη από λίγη ξεκούραση, σύντομα όμως θα επέστρεφε και πάλι στην ενεργό δράση. Μα ούτε και ο ίδιος δεν ήξερε πότε θα έφτανε αυτή η ώρα. Προς το παρών του αρκούσε μονάχα να τους αποφεύγει.

Ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, έφερνε στον νου του ξανά και ξανά τις κραυγές των παιδιών και αμέσως μετά την ανατριχιαστική σιωπή τους. Αυτή την καταραμένη σιωπή που τον έκανε να νομίζει πως τα είχε σκοτώσει αναγκάζοντάς τον να τα εγκαταλείψει στην μοίρα τους. Απ' ό,τι φαίνεται η νεκροφόρα του πατέρα του είχε ανάγκη από λίγο θάνατο ακόμη. Μη ξεχνώντας ποτέ την ταυτότητά της, τιμώρησε τον ίδιο για την προσβολή που της είχε κάνει, βάζοντάς τον να είναι εκείνος ο οδηγός στο μοιραίο αυτό ατύχημα. Έτσι έριξε επάνω της όλο το δικό του φταίξιμο, παίρνοντας την λυτρωτική για αυτόν απόφαση να την εκδικηθεί. Τώρα κióλας θα της έδειχνε ποιος έκανε κουμάντο. Αφού κατάφερε εκείνη να του καταστρέψει τόσο οικτρά το όνειρο του, τότε και εκείνος θα την κατέστρεφε!

Παίρνοντας ένα μπιτόνι γεμάτο με βενζίνη, κατέβηκε κάτω στο γκαράζ και ανοίγοντας την βαριά συρόμενη πόρτα του, μπήκε μέσα στο αμάξι. Βάζοντας όπισθεν το έβγαλε έξω με σκοπό να το πάει σε ένα απόμερο χωράφι λίγο πιο έξω από την πόλη και να το κάψει.

Σε όλη την διαδρομή για πρώτη φορά στην ζωή του είχε κατεβασμένο το τζάμι του οδηγού, αφήνοντας ελεύθερα πια να τον δουν όλοι. Ακόμα και τα μικρά

παιδιά, αφού ούτος η άλλος είχε σκοπό μετά από αυτό να πάει να παραδοθεί στην αστυνομία, δεν άντεχε άλλο τις ερινύες που του κατέτρωναν την ψυχή.

Κατηφορίζοντας στον κεντρικό δρόμο που οδηγούσε έξω από την πόλη, ο Τζέινσον πήρε το μπιτόνι στα χέρια του και ανοίγοντας το καπάκι του γεμάτος ανυπομονησία, το είχε έτοιμο για να το αδειάσει όλο μέσα στο αμάξι. Πλησιάζοντας προς το χωράφι και μπαίνοντας σε κακοτράχαλο δρόμο, το αμάξι πατώντας μια ψιλή πέτρα ανασηκώθηκε ολόκληρο τραντάζοντας συθέμελα όλο το όχημα. Πιάνοντας το τιμόνι γερά στα χέρια του, ο Τζέινσον άφησε το μπιτόνι αφήνοντας το να πέσει στο πάτωμα του αμαξιού. Αρχίζοντας να αδειάζει όλη η βενζίνη μέσα σε αυτό, ο Τζέινσον άρχισε να ζαλίζετε από τις αναθυμιάσεις. Παρόλο που το παράθυρο ήταν ανοικτό δεν ήταν αρκετός ο αέρας για να τον κάνει να μην χάσει τις αισθήσεις του. Το καυστικό αυτό υγρό, κατατρώνοντας τα ευαίσθητα υλικά του αμαξιού, δημιουργούσε αναθυμιάσεις που βάραιναν ακόμα περισσότερο την ατμόσφαιρα.

Πέφτοντας αναίσθητος πάνω στο τιμόνι, το αμάξι συνέχισε ανεξέλεγκτο πια την πορεία του. Αναπτύσσοντας ταχύτητα στο κατηφορικό μέρος του χωραφιού, το αμάξι κατέληξε με φόρα πάνω σε ένα τεράστιο κορμό δέντρου κάνοντας έναν εκκωφαντικό θόρυβο. Δημιουργώντας μικρούς αλλά απανωτούς σπινθηρισμούς οι περίπλοκες καλωδιώσεις που είχε περάσει ο Τζέινσον λόγω των μικροφώνων και των ηχείων, το αμάξι δεν άργησε να τυλιχθεί αμέσως στις φλόγες.

Ανακτώντας τις αισθήσεις του, βρέθηκε εγκλωβισμένος μέσα σε αυτό μη μπορώντας να βγει από πουθενά. Οι πόρτες έχοντας μπλοκάρει από το δυνατό χτύπημα, δεν μπορούσαν να ανοίξουν όσο και αν της έσπρωχνε. Η μόνη του ελπίδα ήταν να βγει από το ανοικτό παράθυρο, έτσι δίχως να χάσει άλλο χρόνο νιώθοντας ήδη την φωτιά να του καίει την σάρκα, έκανε την κίνηση να βγει έξω. Μα την ώρα που στράφηκε προς στο ανοικτό παράθυρο, είδε έντρομος να τον κοιτάζουν ανέκφραστα και αμίλητα, πλημμυρισμένα στο αίμα, τα δύο ανήλικα παιδιά που είχε σκοτώσει. Διστάζοντας για λίγα μόνο δευτερόλεπτα, δίχως να ξέρει τι να κάνει, ο Τζέινσον έμεινε σαν μαρμαρωμένος να τα κοιτάζει. Από την μία ήθελε να πηδήξει απέναντι στην ασφάλεια, αλλά από την άλλη ο φόβος του για αυτά τον κρατούσε πίσω. Ωστόσο τα δευτερόλεπτα που περνούσαν, ήταν πολύ κρίσιμα και δε του έδιναν άλλο την πολυτέλεια να σκεφτεί περισσότερο το τι θα έκανε.

Βλέποντας το μικρό αγόρι που τον κοιτούσε με ένα ανατριχιαστικό βλέμμα, είδε τα χείλη του να σχηματίζουν μια μικρή λέξη.

“ΜΠΟΥΜ”

Αμέσως το αμάξι ανατινάχτηκε σκορπώντας τα κομμάτια του σε όλο το χωράφι.

Αφήνοντας την τελευταία του πνοή στο αμάξι που τόσο πολύ μισούσε, το μόνο πράγμα που πέρασε σαν τελευταία σκέψη από το μυαλό του ήταν το όνειρο που

τόσο άδικο δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει έτσι όπως εκείνος θα το ήθελε.

-Τι κάνουμε όταν είναι να διασχίσουμε έναν μικρό δρόμο; ακούστηκε μια φωνή από το πουθενά.

-Κοιτάζουμε προσεκτικά! ακούστηκαν αμέσως μετά δύο χαρούμενες παιδικές φωνούλες.

Ήταν ένα περαστικό αμάξι που έπαιζε μια από τις κασέτες που πουλούσαν με την ηλεκτρονική φωνή του αμαξιού για να μαθαίνουν τα παιδιά κυκλοφοριακή αγωγή όπου και αν βρισκόντουσαν.

Κλείνοντας ο πατέρας τους το κασετόφωνο, σταμάτησε το αμάξι θέλοντας να δει πιο προσεκτικά από που έβγαιναν αυτοί οι καπνοί.

-Μείνετε εδώ και μην κουνηθείτε ρούπι! τους είπε με αυστηρή φωνή θέλοντας να πάει να δει από κοντά τι είχε συμβεί.

Σβήνοντας τη μηχανή του αμαξιού και κλειδώνοντας τις πόρτες για να μην βγουν τα παιδιά έξω στον δρόμο, κατευθύνθηκε τρέχοντας προς το σημείο της φωτιάς.

Τα παιδιά κοιτώντας γεμάτα περιέργεια από το μισάνοικτο παράθυρο να δουν πού πήγαινε ο πατέρας τους, είδαν δύο παιδάκια στην άκρη του δρόμου που κουνούσαν τα χεράκια τους.

-Θέλετε να βγείτε έξω να παίξουμε; ρώτησαν χαρούμενα.

-Ναι θέλουμε, αλλά οι πόρτες είναι κλειδωμένες, είπε το ένα παιδάκι.

-Περιμένετε να γυρίσει ο πατέρας μας να ξεκλειδώσει τις πόρτες, συμπλήρωσε χαρούμενα το άλλο.

Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη των παιδιών που βρίσκονταν απ' έξω.

Ξαφνικά άκουσαν το κασετόφωνο του αυτοκινήτου να ανοίγει από μόνο του.

-Σήμερα φίλοι μου θα σας μιλήσω για κάτι καινούργιο... ακούστηκε η γνώριμη ηλεκτρονική φωνή του αμαξιού που όλοι πια είχαν μάθει, μέσα από το δικό τους ραδιόφωνο και κασετόφωνο.

-Θα μιλήσουμε και θα σας δώσω μερικές συμβουλές για το τι πρέπει να κάνουμε σε περιπτώσεις εκτάκτου ανάγκης! συνέχισε να τους λέει με την χαρακτηριστική παιχνιδιάρικη φωνή του.

-Και δεν μιλάω μόνο για εσάς που κυκλοφορείτε στους δρόμους περπατώντας, αλλά και για όσους κυκλοφορούν οδηγώντας αυτοκίνητα, συμπλήρωσε με μια φωνή που είχε χάσει το παιχνιδιάρικο ύφος της έχοντας πλέον πολύ πόνο στη χροιά της.

-Και πιστέψτε με... ΠΟΤΕ δεν ξέρετε πότε θα σας χρειαστούν...

Ο πατέρας των παιδιών κατευθυνόμενος προς το σημείο του καπνού σταμάτησε απότομα από τον ανατριχιαστικό θόρυβο που έκαναν τα λάστιχα ενός αυτοκινήτου καθώς φρενάρισε ξαφνικά και αμέσως μετά ακούστηκε ένας πολύ δυνατός θόρυβος σαν να κτυπούν και να τρίβονται μεταξύ τους λαμαρίνες. Γυρίζοντας το κεφάλι του είδε ένα σύννεφο σκόνης πάνω από μια νταλικά που έχει διπλώσει και είχε συνθλίψει το σταματημένο αυτοκίνητό του!

ΤΕΛΟΣ